

Panium - Numer sześć

Prorocze drogowskazy w 11. rozdziale Księgi Daniela: rozpad ZSRR, prawo niedzielne i wzrost współczesnego Rzymu

Jeff Pippenger
2025-03-09

Wraz z upadkiem Związku Radzieckiego w 1989 roku wypełnił się werset czterdziesty jedenastego rozdziału Księgi Daniela. Werset czterdziesty pierwszy to ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych, podobnie jak werset szesnasty. Od 1989 roku aż do ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych werset czterdziesty pozostaje pusty. Upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku został również wskazany w wersecie dziesiątym jedenastego rozdziału Księgi Daniela, który pierwotnie został wypełniony przez Antiocha Wielkiego.

Antioch III Wielki, Seleucydzki "król północy", panował w latach 223–187 p.n.e. i dążył do odzyskania terytoriów utraconych na rzecz Ptolemeusza ("króla południa") po Trzeciej wojnie syryjskiej (246–241 p.n.e.). Jego kampania w czasie Czwartej wojny syryjskiej (219–217 p.n.e.) miała na celu ponowne zajęcie Celesyrii, Fenicji i Palestyny. W 219 r. p.n.e. Antioch pomaszerował na południe, zdobywając Seleucję w Pierii, Tyr i Ptolemais (Akkę), odzyskując nadbrzeżne twierdze. W 218 r. p.n.e. posunął się dalej, zajmując Filadelfię (Amman) i nacierając ku granicy Egiptu, zamierzając odzyskać utracone ziemie Seleucydów aż po Gazę. Antioch wstrzymał marsz w 218 r. p.n.e., konsolidując zdobycze i przygotowując się do decydującego natarcia. Ptolemeusz IV Filopator, król ptolemejski, zebrał armię, by stawić mu czoła, wzmocnioną egipskimi żołnierzami. Dziesiąty werset jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawia ten ruch Antiocha, w ten sposób zapowiadając upadek ZSRR w 1989 roku i stanowiąc typ dla wersetu czterdziestego.

Lecz jego synowie zostaną pobudzeni i zgromadzą wielkie siły; a jeden z nich z pewnością nadciągnie, przetoczy się i przejdzie; potem zawróci i będzie walczył aż do jego twierdzy.
Daniela 11:10.

Kiedy król północy w wersecie czterdziestym „zalewa i przechodzi ponad”, jest to zgodne z opisem króla północy w wersecie dziesiątym: „zalewający i przechodzący przez”. W obu wersetach występują identyczne hebrajskie słowa, po prostu przetłumaczone nieco inaczej. To to samo wyrażenie, które znajduje się w Księdze Izajasza 8:8.

I przejdzie przez Judę; wyleje się i przejdzie, sięgnie aż do szyi; a rozpostarcie jego skrzydeł wypełni rozległość twojej ziemi, o Immanuelu. Izajasza 8:8.

Każdy z trzech wersetów wskazuje na sytuację, w której król południa zostaje pokonany przez króla północy. Antioch, król północy, zwycięża Ptolemeusza, króla południa, tak jak Sennacheryb zwyciężył Judę, króla południa, i tak jak król północy w wersecie czterdziestym zmiotł ZSRR w 1989 roku. Trzy wersety, wraz z trzema historycznymi wypełnieniami tych wersetów, wskazują na „czas końca” w 1989 roku. A zatem werset dziesiąty to rok 1989, a werset szesnasty to ustawa

niedzielną w Stanach Zjednoczonych, podobnie jak werset czterdziesty pierwszy.

Wersety od jedenastego do piętnastego stanowią fragment Pisma, który ma również historyczne wypełnienie, identyfikujące konkretne prorocze kamienie milowe w ukrytej historii wersetu czterdziestego. Przed ustawą niedzielną w Stanach Zjednoczonych, lecz po roku 1989, bitwa pod Raphią i jej następstwa są przedstawione w wersetych jedenastym i dwunastym, a bitwa pod Panium jest przedstawiona w wersetych od trzynastego do piętnastego.

Ustawa niedzielna jest wyznaczonym czasem; gdyż to wtedy zostaje uleczona śmiertelna rana papieżstwa, a papież powraca na tron ziemi. To nadanie władzy zostało zobrazowane przez intronizację papieżstwa w 538 roku oraz przez intronizację pogańskiego Rzymu w bitwie pod Akcjum. Gdy pogański Rzym został proroczo intronizowany, panował niepodzielnie przez 360 lat. Gdy papieżstwo zostało intronizowane w 538 roku, panowało niepodzielnie przez 1260 lat. Gdy śmiertelna rana zostanie uleczona w momencie ustawy niedzielnej, papieżstwo będzie panować niepodzielnie przez symboliczne 42 miesiące.

I widziałem jedną z jej głów jakby śmiertelnie ranioną; lecz jej śmiertelna rana została uleczona; i cała ziemia zdumiewała się i poszła za bestię. I oddawali pokłon smokowi, który dał władzę bestii, i oddawali pokłon bestii, mówiąc: Któż jest podobny do bestii? Któż może z nią walczyć? I dano jej usta mówiące wielkie rzeczy i bluźnierstwa; i dano jej władzę, aby działała czterdzieści dwa miesiące. Apokalipsa 13:3-5.

Werset 27 mówi, że „obaj” ci królowie:

I serca tych dwóch królów będą skłonne do czynienia zła i będą mówić kłamstwa przy jednym stole; lecz to się nie powiedzie, bo koniec nastąpi dopiero w wyznaczonym czasie. Daniela 11:27.

Dwaj królowie w wersecie dwudziestym siódmym to ci sami królowie z poprzednich dwóch wersetów, którzy następnie stoczyli bitwę pod Akcjum.

I on pobudzi swoją siłę i swoją odwagę przeciw królowi południa z wielkim wojskiem; a król południa pobudzi się do bitwy z bardzo wielkim i potężnym wojskiem; lecz się nie ostoja, gdyż obmyślą przeciw niemu zamysły. Nawet ci, którzy żywią się jego pokarmem, zgubią go, a jego wojsko rozleje się; i wielu padnie zabitych. Daniela 11:25, 26.

Werset dwudziesty siódmy zatem stwarza anomalię, którą należy zrozumieć, zanim przejdziemy dalej. W wersecie dwudziestym czwartym „czas” oznacza 360-letni okres rozpoczynający się wraz z bitwą pod Akcjum i kończący się w wyznaczonym czasie w roku 330.

Królem południa w tej bitwie była Kleopatra, która pozostawała w przymierzu z Markiem Antoniuszem. Oktawiusz był królem północy, który miał pokonać ich oboje. W wyznaczonym czasie (31 r. p.n.e.) ci dwaj królowie, którzy wcześniej zasiadali przy jednym stole i mówili sobie nawzajem kłamstwa, mieli stanąć naprzeciw siebie w bitwie pod Akcjum.

Dwaj królowie przy stole odpowiadają historii bitwy pod Panium (wersety 13–15), gdzie istniał sojusz Antiocha Magnusa i Filipa z Macedonii. Ten historyczny sojusz odpowiada symbolicznemu

sojuszowi reprezentowanemu w nazwie Panium w czasach Chrystusa — Cezarea Filipowa. Sojusz jest także przedstawiony w wersecie czterdziestym, gdy ZSRR zostaje zmioczony w 1989 roku dzięki sojuszowi między Reaganem a papieżem Janem Pawłem II. Dwaj królowie kłamią sobie nawzajem przed 31 r. p.n.e., co odpowiada prawu niedzielnemu w Stanach Zjednoczonych, a zatem ich kłamstwa mają miejsce przed werselem szesnastym, w czasie historii przedstawionej w werselem od trzynastego do piętnastego, które wypełniły się w bitwie pod Panium siedemnaście lat po bitwie pod Rafią i sto trzydzieści siedem lat przed tym, jak Pompejusz zdobył Jerozolimę, w wypełnieniu werselem szesnastego.

W wersecie dwudziestym ósmym Oktawian, zwycięzca nad Kleopatry (królem południa) i Markiem Antoniuszem, „powróci do swojej ziemi z wielkimi bogactwami; i jego serce będzie przeciwko świętemu przymierzu; i dokona wielkich czynów, po czym wróci do swojej ziemi”. Uriah Smith utożsamia te dwa zwycięstwa z Akcjum w 31 r. p.n.e. oraz zburzeniem Jerozolimy w 70 r. n.e. Werset dwudziesty ósmy wskazuje zatem na historię, która rozpoczyna się bitwą pod Akcjum, będącą początkiem 360 lat, oraz zburzeniem Jerozolimy w 70 r. n.e.

Wtedy powróci do swojej ziemi z wielkim bogactwem; a jego serce zwróci się przeciw świętemu przymierzu; i będzie działał, i powróci do swojej ziemi. Daniela 11:28.

Ostatnie wyrażenie werselem dwudziestego czwartego (nawet na pewien czas) rozpoczyna linię historyczną, która zaczęła się w 31 r. p.n.e., i kończy się na ostatnim wyrażeniu werselem trzydziestego pierwszego (ustanowią ohydę spustoszenia), które wypełniło się w 538 r. Linia ta zaczyna się bitwą pod Akcjum, która oznacza początek okresu, gdy pogański Rzym panował niepodzielnie przez trzysta sześćdziesiąt lat. Linia kończy się w 538 r., gdy papieski Rzym zaczyna panować niepodzielnie przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat. W obrębie werselem i historii, która je wypełniła, data wyznaczona na rok 330 oznacza podział w historii pogańskiego Rzymu jako czwartego królestwa prorocstwa biblijnego. Po początkowym okresie niepodzielnych rządów przez trzysta sześćdziesiąt lat następuje dwieście osiem lat rozpadu imperium, poprzedzających objęcie tronu przez papieństwo, opisane w wersecie trzydziestym pierwszym, w roku 538. W sekwencji tych ośmiu werselem tylko werselem dwudziesty siódmy wskazuje na historyczne wypełnienie, które nastąpiło przed bitwą pod Akcjum w 31 r. p.n.e.

Werset dwudziesty siódmy wskazuje na spotkanie dwóch królów przed „wyznaczonym czasem”, a werselem dwudziesty dziewiąty wskazuje na „wyznaczony czas”. „Wyznaczony czas” z werselem dwudziestego siódmego to początek okresu trzystu sześćdziesięciu lat, a „wyznaczony czas” z werselem dwudziestego dziewiątego to zakończenie okresu trzystu sześćdziesięciu lat. Początek i zakończenie stanowią „wyznaczony czas”.

Umocnienie potęgi pogańskiego Rzymu rozpoczęło się, gdy Rzym pokonał trzecią przeszkodę geograficzną, jak to przedstawiono w Księdze Daniela 8:9.

A z jednego z nich wyłonił się mały róg, który urósł ogromnie ku południowi, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. Daniel 8:9.

Umocnienie rozpoczęło się w bitwie pod Akcjum, a następnie nastąpiło podporządkowanie króla południa (Egiptu), opisane w wersecie dziewiątym rozdziału ósmego.

Kres rządów pogańskiego Rzymu jako czwartego królestwa proroctwa biblijnego nastąpił w roku 538, kiedy papieski Rzym pokonał swoją trzecią przeszkodę geograficzną. Cały pięćset sześćdziesięcioośmioletni okres od bitwy pod Akcjum aż do roku 538 rozpoczyna się, gdy pogański Rzym pokonuje swoją trzecią przeszkodę i staje się czwartym królestwem proroctwa biblijnego, a kończy się, gdy papieski Rzym pokonuje swoją trzecią przeszkodę geograficzną.

Jako czwarte królestwo proroctwa biblijnego, przedstawiona historia wyróżnia dwa okresy: pierwszy, gdy Rzym się wywyższa, a po nim okres opisujący upadek Rzymu. Początek pierwszego okresu wywyższenia jest zarazem początkiem całego okresu, w którym pogański Rzym panował jako czwarte królestwo proroctwa biblijnego. Pierwszy okres wywyższenia Rzymu rozpoczyna się i kończy w wyznaczonym czasie, a także zaczyna się od połączenia królestw północnego i południowego. Kończy się podziałem na królestwo wschodnie i królestwo zachodnie. Rozpoczęcie i zakończenie w wyznaczonym czasie, a także sam początek i koniec, reprezentują cztery części królestwa Aleksandra.

Dwa wyznaczone czasy z wersetów dwudziestego siódmego i dwudziestego dziewiątego stanowią punkty orientacyjne wyznaczające początek i koniec okresu, kiedy Rzym panuje niepodzielnie. W momencie wprowadzenia ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych, w wypełnieniu wersetu czterdziestego pierwszego i wersetu szesnastego jedenastego rozdziału Księgi Daniela, rozpoczyna się okres, w którym współczesny Rzym będzie panował niepodzielnie przez czterdzieści dwa symboliczne miesiące. Pierwszy wyznaczony czas z wersetu dwudziestego siódmego to ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych, a drugi wyznaczony czas oznacza moment, w którym ostatni naród na ziemi idzie za przykładem Stanów Zjednoczonych i egzekwuje ostatnią ustawę niedzielną, tym samym oznaczając ogólnoswiatowe narzucenie obowiązku przestrzegania bałwochwalczego sabatu.

Te dwa prorocze kamienie milowe to ustawa niedzielna w Stanach Zjednoczonych aż po światowe egzekwowanie ustawy niedzielnej, a te dwie ustawy niedzielne to dwa czasy wyznaczone w wersetach dwudziestym siódmym i dwudziestym dziewiątym. Pierwszy czas wyznaczony z wersetu dwudziestego siódmego został również typologicznie przedstawiony przez ustawę niedzielną Konstantyna z 321 roku, a papieska ustawa niedzielna na soborze w Orleanie w 538 roku przedstawia światową ustawę niedzielną.

W kontekście wersetów od trzynastego do piętnastego bitwa pod Panium stanowi historię, która poprzedza prawo niedzielne z wersetu szesnastego. W ramach tej historii wypełnia się spotkanie dwóch królów, którzy kłamią sobie nawzajem. Wersety od trzynastego do piętnastego są częścią historii przedstawionej w wersetach od dziesiątego do szesnastego. Wersety identyfikują czwartą wojnę syryjską w wersecie dziesiątym, bitwę pod Raphią w wersecie jedenastym oraz następstwa tej bitwy w wersecie dwunastym. Wersety od trzynastego do piętnastego przedstawiają historię roku 200 p.n.e., kiedy wypełniła się bitwa pod Panium, oraz kiedy pogański Rzym, przedstawiony jako rabusie twego ludu, wchodzi do narracji proroczej.

Księga Daniela 11:40 wskazuje na rozpad ZSRR w 1989 roku, a werset szesnasty wskazuje na prawo niedzielne w Stanach Zjednoczonych. Spotkanie dwóch królów, którzy okłamują się nawzajem przed wyznaczonym czasem, którym była bitwa pod Akcjum, odbywa się w obrębie historii wersetu czterdziestego, następującej po czasie końca w 1989 roku i kończącej się przy prawie niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Werset dwudziesty siódmy jest kamieniem milowym w ukrytej historii wersetu czterdziestego, mającym miejsce po 1989 roku, lecz przed prawem niedzielnym. "Spotkanie" z wersetu dwudziestego siódmego jest kamieniem milowym poprzedzającym umocnienie Rzymu przy prawie niedzielnym. Istnieje kilka kamieni milowych prowadzących do umocnienia władzy papieża w 538 roku i kamienie te również mają miejsce przed wyznaczonym czasem. Jednym z tych proroczych kamieni milowych jest dekret Justyniana z 533 roku, który wypełnił słowa wersetu trzydziestego o "porozumieniu z tymi, którzy porzucają przymierze".

Inne drogowskazy, które prowadzą do wyznaczonego czasu w historii pogańskiego Rzymu, to rok 330, kiedy pogański Rzym został obalony i jednocześnie przekazał "siedzibę" władzy papieskiej. W roku 496 Clovis oddał swoją "moc" papieżowi. W wypełnieniu siódmego rozdziału Daniela pogański Rzym usunął "trzy rogi" na rzecz papieża, z których ostatnim było usunięcie Ostrogotów z miasta Rzymu w roku 538. W roku 508 pogaństwo zostało odsunięte jako religia państwowa królestwa i zastąpione katolicyzmem. Rok 538 reprezentuje ustawę niedzielną z wersetu czterdziestego pierwszego, a 496 reprezentuje 1989, kiedy Reagan, podobnie jak Clovis, oddał swoją władzę papieżowi Rzymu. Rok 330 wskazuje na ustawę niedzielną, bo właśnie wtedy papież powraca do siedziby władzy.

To wskazuje, że zarówno 538, jak i 330 oznaczają wyznaczony czas, o którym mowa w wersetach 16 i 41. 496 oznacza rok 1989, w którym wypełniły się wersety 10 i 40 w Danielu 11 oraz Izajasza 8:8. 508 określa moment, gdy religia państwowa została odłożona na rzecz katolicyzmu. Począwszy od Clovisa w 496 roku aż do 508, zobrazowano stopniowe usuwanie i zastępowanie religii państwowej. W historii rozpoczynającej się w 330 roku stopniowy upadek Zachodniego Rzymu przedstawiają pierwsze cztery trąby, wskazując tym samym na stopniowe zniszczenie, które zaczyna się wraz z prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych.

Stopniowy upadek pogańskiego Rzymu po wprowadzeniu przez Konstantyna prawa niedzielnego w 321 roku ilustruje upadek Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa proroctw biblijnych, które dochodzi do ustanowienia prawa niedzielnego. Następnie na Stany Zjednoczone zostaną zesłane cztery sądy trąb, jak wskazała Siostra White, gdy stwierdza, że „po narodowym odstępstwie nastąpi narodowa ruina”. Ezechiel daje świadectwo o czterorakiej karze.

I znowu doszło mnie słowo Pana: Synu człowieczy, gdy kraj zgrzeszy przeciwko Mnie, dopuszczając się ciężkiej niewierności, wtedy wyciągnę przeciw niemu swoją rękę, złamię łaskę jego chleba, ześlę na niego głód i wytracę z niego ludzi i bydło. Choćby byli w nim ci trzej mężowie: Noe, Daniel i Hiob, uratowaliby jedynie własne dusze dzięki swojej sprawiedliwości — mówi Pan Bóg. Jeśli dopuszczę, by przez kraj przeszły złe dzikie zwierzęta i spustoszyły go tak, że stanie się pustkowiem i nikt nie będzie mógł przez niego przechodzić z powodu zwierząt — choćby ci trzej mężowie byli w nim, jakom żyw — mówi Pan Bóg — nie

uratują ani synów, ani córek; oni sami tylko zostaną uratowani, lecz kraj będzie pustkowiem. Albo jeśli sprowadzę na ten kraj miecz i powiem: Mieczu, przejdź przez kraj — tak że wytracę z niego ludzi i bydło — choćby ci trzech mężowie byli w nim, jakom żyw — mówi Pan Bóg — nie uratują ani synów, ani córek; tylko oni sami zostaną ocaleni. Albo jeśli ześlę na ten kraj zarazę i wyleję nań mój gniew w rozlewie krwi, aby wytracić z niego ludzi i bydło — choćby Noe, Daniel i Hiob byli w nim, jakom żyw — mówi Pan Bóg — nie wyratują ani syna, ani córki; ocalą tylko własne dusze dzięki swojej sprawiedliwości. Gdyż tak mówi Pan Bóg: O ileż bardziej, gdy ześlę na Jerozolimę moje cztery srogie wyroki: miecz, głód, złe dzikie zwierzęta i zarazę, aby wytracić z niej ludzi i bydło? Jednak oto pozostanie w niej resztką, która zostanie wyprowadzona — synowie i córki; oto przyjdą do was i zobaczycie ich drogę i ich czyny, i zostaniecie pocieszeni z powodu zła, które sprowadziłem na Jerozolimę, z powodu wszystkiego, co na nią sprowadziłem. I oni was pocieszą, gdy ujrzycie ich drogi i ich czyny; i poznacie, że nie bez przyczyny uczyniłem wszystko, co w niej uczyniłem — mówi Pan Bóg. Ezechiel 14:12–23.

Te rozważania będziemy kontynuować w następnym artykule.